

ת"פ 12590/03/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריית גת

26 פברואר 2020

ת"פ 12590-03-19 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כב' השופטת ענת חולתא

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד רעות בונה ז'ורנו

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד ליאור רונן

המאשימה

הנאשמים

הכרעת דין

1. החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום וזאת מחמת הספק.

רקע:

2. נגד הנאשם הוגש כתב אישום בעבירות איומים ותקיפת בת זוג.

על פי האמור בכתב האישום, הנאשם והמתלוננת נשואים מזה כ-18 שנה, ולהם 4 ילדים, 3 מהם קטינים. ביום 15.12.18 בצהריים, התגלע סכסוך בין הנאשם והמתלוננת על רקע הסכם גירושין, הנאשם איים על המתלוננת בפגיעה בה באומרו: "את תעשי מה שאני אומר לך. אם לא אהרוג אותך, אתנקם בך אעשה אותך גרושה ועיוורת".

בהמשך לכך, תקף את המתלוננת כאשר עיקם באמצעות ידו את ידה הימנית.

מהלך המשפט:

3. ביום 27.10.19 כפר הנאשם בעבירות מיוחס לו לכתב האישום.

הנאשם אישר כי קיים סכסוך גירושין בינו לבין המתלוננת על רקע חשדה כי הוא בוגד בה. הנאשם טען שאינו מתגורר בבית מזה תקופה. הנאשם ציין שבעקבות בקשת המתלוננת ניסו ליישב את המחלוקות ביניהם, אך ללא כל הצלחה. לכן השניים החליטו להגיע להסכם גירושין והתעוררו מחלוקות וויכוחים לגיטימיים. לטענת הנאשם המתלוננת עושה שימוש מניפולטיבי בהליך הפלילי לצורך מינוף הליך הגירושין.

4. ביום 24.11.19, נשמעו הראיות. מטעם התביעה העידו: המתלוננת, השוטרים אשר הגיעו לזירה- ויקטוריה סוסניצקי ואלון בקר והחוקר רז פינטו.

מטעם ההגנה העידו: הנאשם, וכן העיד בנם המשותף של הנאשם והמתלוננת.

כן הוגשו הראיות הבאות:

ת/1 אמרת נאשם מיום האירוע, 15.12.18.

נ/1 מזכר החוקרת מרינה קוסטילב

כן הוגשו בהמשך, ברשות בית המשפט, דיסק ותימלול פניה של הנאשם למוקד 100 (מתאריך לא ידוע, תמלול מאוגוסט 2019) שסומנו **נ/2**, **נ/2א**.

5. ביום 19.12.19 נשמעו סיכומי הצדדים בעל-פה.

טענות הצדדים בסיכומים:

6. **המאשימה** ביקשה להרשיע הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, בהתבסס על עדות המתלוננת.

נטען, כי על פי עדות זאת, הנאשם הכריח את המתלוננת לכתוב הסכם גירושין שלא בנוכחות עורך דינה, ומשסירבה, איים עליה ועיקם את ידה. כמו כן הנאשם צעק והשתולל בבית.

המתלוננת העידה שהנאשם קרע ספר תהילים, השליך מפה וחלות משולחן השבת וכשהגיעה המשטרה אסף את הדברים והחביא אותם בארון. המתלוננת הסבירה באופן מניח את הדעת בעדותה מדוע לא סיפרה על כך במשטרה. לדבריה, היא גילתה את הדברים בארון רק בחלוף זמן. כמו כן המתלוננת הסבירה שפחדה, ותיארה בדרמטיות רבה את חייה במהלך השנים, את התנהגות הנאשם בקשר עם הילדים עד כדי "ניכור הורי" והתנהגות "רובוטית" של הילדים כלפיה.

המתלוננת תיארה שלא רצתה להתלונן ולא שיתפה פעולה עם השוטרת שהגיעה אל הבית.

אין מחלוקת, שלא המתלוננת הזעיקה את המשטרה למקום.

בעניין זה השוטרת העידה שהמתלוננת פחדה, והעידה על תגובתה הרגשית, אך כן העידה שבסופו של דבר המתלוננת נפתחה בפניה וסיפרה לה על האירוע. המתלוננת עמדה על כך, שלא דיברה עם השוטרת אלא רק בתחנת המשטרה. אין מדובר בחוסר מהימנות אלא מדובר במתלוננת שחוותה המון ולא מנסה להעצים את האירוע, כאשר עדות השוטרת תומכת בתלונה אך המתלוננת אפילו לא מבינה זאת ולא מנצלת זאת לטובתה. מכל מקום אין מדובר בסתירה מהותית וניתן להבין את הדברים לאור סערת הרגשות בה היתה נתונה.

עדות השוטרת עצמה לגבי הדברים ששמעה מהמתלוננת מהווים חיזוק לתלונה בהיותם דברי קורבן אלימות וכן מדובר בעדות על מצבה הנפשי של המתלוננת - שפחדה, רעדה ובכתה ולקח לה זמן לשתף במה שקרה. המתלוננת סיפרה לה שהנאשם הגיע כדי שיערכו הסכם ביניהם וכאשר סירבה לדברים תפס את ידה ועיקם אותה. כן העידה ששמעה צעקות מהבית כשהיתה בחוץ, ובהמשך תיקנה ואמרה שהיו "רישורשים" ושהיה שיהוי בפתיחת הדלת. שיהוי זה יכול להתיישב עם דברי המתלוננת שהנאשם העלים את הדברים שפיזר. בנוסף העידה על התנהגות מחשירה מצד הנאשם שהתעקש ש"הכל בסדר" והיא חשה שהוא אינו מעוניין שייערך המשך בירור עם המתלוננת. מדובר בעדה ניטראלית ומה

שהיא מוסרת משתקף גם בהמשך בחקירה בתחנת המשטרה.

המתלוננת הבהירה בחקירה הנגדית שבתחילה הסכימה לחקירת הילדים ולאחר מכן חזרה בה והסבירה, שהילדים לא היו עדים למתרחש. בעניין זה, גם הנאשם אמר שהילדים לא היו עדים למתרחש ועל כן אין בסיס לטענה למחדל חקירה בנושא זה.

העד **רז פינטו** שימש כחוקר תורן והעיד גם הוא על מצבה של המתלוננת שהיתה נסערת וטעונה. המתלוננת תיארה בפניו את הרקע לאירוע ואז התמקדה בתיאור האירוע הנדון. העד לא זכר האם המתלוננת הדגימה בפניו את מעשה התקיפה - עיקום היד. לדעת המאשימה, אין צורך או ערך מוסף להדגמה והדברים ברורים.

יש לדחות את טענת ב"כ הנאשם כי מדובר במתלוננת סדרתית, בהתבסס על דברי העד פינטו. התיקים לא הוצגו ולא נבדקו ודברי העד אינם מבוססים על מידע מלא שבתיק. למעשה, קיים תיק קודם אחד שנסגר מחוסר ראיות.

השוטר **אלון בקר**, היה שוטר מתנדב יחד עם השוטרת ויקטוריה. העד מסר, שחלפה כדקה עד לפתיחת הדלת והדבר לא נראה לו חריג. אין לראות בכך סתירה לעדות השוטרת שכן תחושת הזמן של אנשים שונים היא שונה. דווקא השוטרת ויקטוריה העוסקת בדברים אלה מדי יום רגישה יותר לפרטים ומניסיונה הדבר הדליק אצלה "נורה אדומה". העד העיד על כך, ששמע צעקות, ובצירוף עדותה של ויקטוריה - אין ספק שהיו רעשים בדירה.

עדות **הנאשם** רוויה סתירות והאשמות כלפי אחרים ולא ניתן לתת אמון בגרסתו. הנאשם למעשה מאשר את הרקע לוויכוח ומאשר שהמתלוננת סירבה לחתום על ההסכם ושהגיב בחריפות. אך מכחיש שעיקם את היד או שאיים או שזרק משהו. לדבריו, מדובר בעמדה לא ראויה של המתלוננת בסכסוך הכספי. לטענות הנאשם בנוגע לרצון הילדים לעזוב את בית המתלוננת לא הוצג תימוכין. אין לתת משקל לדיסק שצירף ובו הוא נשמע פונה למוקד 100. אין כל תימוכין לאמיתות התוכן שהוא עצמו אומר בהקלטה.

הנאשם ניסה להרחיק את עצמו בנוגע לאירוע הנדון והכחיש שהיה באירוע דבר מלבד דיבורים. בעניין זה יש סתירה בין עדותו שדבר לא הועלה על הכתב ובין אמרתו במשטרה ממנה עולה שהיה כתב. הנאשם טען שאולי החוקר לא הבין אותו נכון. הנאשם טוען שהמשטרה הוזמנה "סתם" ושהקירות בין הדירות דקים ושומעים הכל ואולי גם מדובר בשכנה שהיא חברה של המתלוננת והדבר תואם מראש.

חוסר מהימנות הנאשם באה לידי ביטוי גם בכך שהכחיש בעדותו שהבטיח למתלוננת הבטחת שווא שיחזור אליה, דבר שאמר בחקירה. הנאשם טען שהחוקר לא הבין את המילים שלו.

ניכר שהנאשם מנסה להכניס את הילדים לסכסוך כל פעם מחדש, טוען לקיומם של מסמכים שהילדים נחקרו ואומרים דברים על המתלוננת ואז מתברר שלא כך והנאשם מסתבך בעדותו. הנאשם מעלה טענות ללא סימוכין והוא אינו נקי כפיים והאופן בו מדבר על הילדים מחזק את טענת המתלוננת שקיים "ניכור הורי".

הבן **ל'** לא נכח באירוע והובא לבית המשפט כדי לומר דבר אחד בלבד: שאמו אמרה לו שהיא תלך למשטרה כדי להעליל על הנאשם. בחקירה הנגדית העד הסתבך. מסתבר, שבמועד שבו לפי טענתו והראיות אמו אמרה לו את הדברים בזמן עתיד, כבר הסתיימה הגשת התלונה וזה היה לאחר האירוע. כמו כן הבן טען שלא ידע למה הגיע לבית המשפט, לא ידע על כתב האישום, כמו כן טען שהוא עצמו הלך למשטרה לברר ואמרו לו שתיקים נגד הנאשם נסגרו, דבר שלא יכול להיות שהתרחש. לא ניתן לקבל את דבריו אלה ולמעשה העד אמר שהגיע כדי לדבר "בכללי, נגדה".

עצם הבאת הבן לעדות מהווה חיזוק למהימנות המתלוננת ולדבריה שהאב מסית את הילדים נגדה.

המתלוננת פנתה לבנה בעת שהמתין בחוץ. ב"כ הנאשם טען שמדובר באיומים אך המתלוננת טענה שהפצירה בו לומר את האמת. העד מסר שחש מאוים מפניית המתלוננת אליו ולדבריו לא רצה לענות לה ולא לשוחח איתה וטען שניסתה לשנות את דעתו. אך כשנתבקש למסור את תוכן הדברים שאמרה לו השיב שאמרה לו לא להעליל עליו שקרים. אין מדובר באיום.

7. ב"כ הנאשם עתר לזכות את הנאשם. נטען, כי מדובר בתיק המבוסס על "מילה כנגד מילה" ללא עדים נוספים.

נטען, כי הימנעות המשטרה מחקירת הילדים שנכחו באירוע מהווה מחדל חקירה. הועלתה השערה, כי המתלוננת חזרה בה מהסכמתה לחקירת הילדים כשהבינה שגרסתם אינה תואמת את גרסתה. גם לפי דברי השוטרת הילדים היו בבית כשהגיעו, ולכן היו יכולים לתרום לבירור האמת.

נטען, כי אין תיאור של אופן התקיפה ולא ברור האם מדובר בנגיעה העולה כדי מעשה פלילי.

נטען, כי הבן הובא כי רצה לומר את שעל לבו על ההתנהלות שבין הוריו ועל מה שהוא חווה כילד. המתלוננת ניצלה את ההפסקה כדי למנוע את עדותו. תוכן דבריה אינו העיקר אלא עצם הפניה והרמת הקול. לכן הבן חש מאוים והדבר השתקף בעדותו שהיתה מבולבלת ונסערת. הבן לא דקלם אלא סיפר את מה שחווה שהאמא רוצה את הילדים את הבית ומזונות ותעשה הכל כדי להשיג זאת.

נטען, כי אין כל בסיס לטענה בדבר ניכור הורי.

נטען כי השוטרת ויקטוריה היתה "מקובעת" שמדובר באירוע אלמ"ב וניהלה את התחקור בשטח מתוך הנחות מוקדמות. טענה ששמעה צעקות של דבר אך חזרה בה. אישרה שלא הבחינה בדבר חריג בדירה.

נטען, כי דברי המתלוננת בפניה אינם בגדר אמרת קורבן אלימות, שכן היא לא סיפרה התרחשות רציפה של הדברים ולא סיפרה על האיומים, אלא רק בחקירה במשטרה.

המתלוננת אינה מהימנה. כך, בנוגע להכחשתה שסיפרה על מה שהתרחש לויקטוריה אלא רק אמרה לה רק שמפחדת, בעוד שויקטוריה העידה אחרת. המתלוננת טענה שכולם שקרנים וגם השוטרת.

אכן המתלוננת לא זימנה את המשטרה, אך היא חיפשה דרך להפעיל על הנאשם לחץ בהליך הגירושין וניצלה את ההזדמנות שהשכנים התקשרו למשטרה. נטען שהשכנה שמעה רק צעקות של אישה. הנאשם הסביר שהדירות קרובות ושומעים דרך הקירות. גם אם השכנה שמעה צעקות זה לא אומר שהתרחש אירוע פלילי.

לתפיסת המתלוננת הנאשם בוגד בה, מבטיח לה הבטחות שווא, הילדים גרים אצלו והיא טעונה וכועסת. יש ביניהם מחלוקות כספיות. סערת הרגשות ניכרה גם במהלך העדות בהתפרצויות של המתלוננת.

אין להתייחס אל המתלוננת כאל אישה מוכה. היא לא מקיימת אף קריטריון. ניכר שהיא אינה חוששת לעמוד מול הנאשם והיא לא מאוימת ולא מפוחדת בעת העדות. היא אסרטיבית ואינה חוסכת במילים נוקבות. גם ביום האירוע לטענתה לא חתמה כי היא שומרת שבת, מאידך טוענת שפעלה מתוך פחד מהנאשם והדברים אינם מתיישבים זה עם זה.

זה.

גרסת המתלוננת בעדותה לגבי גילוי הדברים בארון אינה הגיונית והמתלוננת מסתבכת בגרסתה ולא מספקת הסבר לגבי פרט חשוב זה.

הנאשם ניסה לרצות את המתלוננת כדי שיגיעו להסכם ולהגיע לשקט נפשי. הנאשם לא זכר בעדותו שאמר לה שיחזור אליה. הוא פשוט ניסה בכל דרך אפשרית להשתחרר ממנה ואמר גם בעדותו שהיא מנסה להשיג דברים בכח ושהוא לא מוכן להיכנע ללחץ שלה.

המתלוננת סתרה את עצמה בעדותה לגבי תוכן ההסכמות והמחלוקות הכספיות בינה ובין הנאשם. עדותה מתיישבת עם טענת הנאשם שהוא רצה להיפרד לפי החוק.

העובדה שהמתלוננת עוסקת בעיקר בסיפור הרקע בינה לבין הנאשם ורק בסוף מגיעה ל"תלונה" משליכה על מהימנותה ועל הבנת המניע שלה.

בניגוד לויקטוריה המתנדב אלון הגיע פחות "טעון". הוא מוסר ששמעו צעקות הדדיות והמשך הוויכוח. הדבר מתיישב עם כך שאכן היה ויכוח קולני, אבל המתלוננת מתווכחת ולא מפחדת מהנאשם אלא מתווכחת איתו. השוטר לא הבחין בדבר חריג גם לא אצל האישה. זאת, בניגוד לשוטר שתיארה את המתלוננת בוכה ורועדת.

המצב שהשוטרת מתארת מתיישב גם עם התסכול והפגיעות שהיא הרגישה כשסיפרה לשוטרת את הרקע לדברים, ואין מדובר בתגובה רגשית לאלימות כלשהי.

דין והכרעה

8. לאחר שבחנתי את הדברים מסקנתי היא, שנוטר ספק סביר בשאלת אשמתו של הנאשם. מדובר בספק שנוטר לאחר בחינת מכלול העדויות ולאחר שמצאתי, כי לא ניתן לקבוע במקרה זה ממצא עובדתי חד משמעי בנוגע להתרחשות באירוע.

אדגיש, כי אין מדובר בזיכוי הנובע מקבלת גרסת הנאשם או מהרושם החיובי שהותיר. הנאשם הותיר רושם שלילי בעדותו ואיני מקבלת את עדותו כעדות אמת.

אלא שאין די בהתרשמות שלילית מנאשם על מנת לקבוע, פוזיטיבית, ומעבר לכל ספק סביר, כי המעשים שיוחסו לו בכתב האישום אכן התרחשו כלשונם.

מהימנות גרסת המתלוננת

9. בחינה מדוקדקת של עדות המתלוננת, כנדרש וכמתחייב מקום בו מדובר בעדות יחידה, אינו מאפשר לתת אמון מלא בכל דבריה.

10. קושי עיקרי ומהותי מצאתי, בחלק בעדות המתייחס להתנהגות של הנאשם ביום האירוע, שהשתולל בבית, שבר דברים, קרע ספר תהילים והפך את שולחן השבת (עמודים 16-17). עולה, שאין מחלוקת בין הצדדים, כי מדובר בדברים שנמסרו לראשונה בעדותה בבית המשפט. גם עיון באמרת הנאשם **ת1** מלמד, כי הנאשם לא נשאל בעניין

זה אלא רק בעניין בגד שהיה במרפסת שזרק עליה ופגע לה בלחי (ראו שורה 41).

הסברה של המתלוננת לעניין זה איננו מניח את הדעת. גם אם ניתן לקבל, בדוחק, את הטענה שלאחר שחזרה מחקירת המשטרה שכחה מעניין המפה והשולחן שהוחבאו בארון וגילתה אותם רק בהמשך אין בכך להסביר מדוע לא סיפרה על ההתרששות עצמה, ההשתוללות בבית שעל פי התיאור הדרמטי בחקירה הראשית היה מבהיל מאד ומאיים מאד, יותר מהשלכת בגד מהמרפסת או אף מ"עיקום היד" בעת ניסיון כתיבת ההסכם.

אין זכר להתנהגות זו של הנאשם לא בדברי המתלוננת לשוטרת ויקטוריה (שהמתלוננת שוללת את עצם קיומן) אך גם לא בהמשך החקירה, והמתלוננת גם לא מצאה לנכון למסור את הדברים במשטרה בהמשך, לאחר שלטענתה, גילתה את הדברים שהוחבאו בארון.

11. לא זו בלבד, המתלוננת תיארה בעדותה מעשי אלימות קשים ביותר ונמשכים הן כלפיה והן כלפי הילדים. מדובר בתיאורים, שהמתואר בכתב האישום מחוויר לידם ממש. הפער העצום בין האירוע שבכתב האישום ובין דברי המתלוננת בעדותה נותר תלוי בחלל האוויר באופן מטריד ביותר. (ראו למשל בעמודים 23-24) עולה כי המאשימה אינה חולקת על כך, שהדברים לא נמסרו בחקירת המשטרה. מדובר בפער מטריד ביותר, שעל רקע ההתרשמות מאופן מסירת העדות וההתנהגות בבית המשפט, מותיר ספק לגבי היכולת לסמוך על תיאור המציאות של המתלוננת ולקבוע על פיו ממצאים, בהיעדר ראיות תומכות אחרות.

12. ויובהר, מוכרת היטב התופעה, שבה אירוע מסוים (ולעתים גם פרידה או סכסוך גירושין) מהווים "טריגר" למסירת תלונה לראשונה במשטרה, במסגרתה נחשפת ומתוארת מסכת ארוכה ורבה של אירועים. במצב דברים זה, שכיחים כתבי האישום הכוללים אירוע מפורט אחרון, ובנוסף אירועים קודמים, פחות מפורטים. בבית המשפט אז מתבררים האירועים שבכתב האישום כחלק ממסכת חיים קודמת ובמצב דברים זה, גם נוכח התנגדות ההגנה ל"הרחבת חזית" בית המשפט שומע את העדות כולה כרקע רלוונטי וכן לצורך הערכת המהימנות הכוללת של הראיות.

אין מדובר במקרה שכזה. כאמור, ב"כ הנאשם טען, והמאשימה לא סתרה את הטענה ולא התנגדה לה, כי לדברים שנאמרו לראשונה על דוכן העדים אין כל זכר בהודעה במשטרה ושבחקירת המשטרה העדות נמסרה כתיאור של אירוע בודד ולא כחלק ממסכת של אלימות רבת שנים.

סבורני, שדי בכך על מנת לקבוע, שאין אפשרות לקבוע במקרה זה ממצאי עובדה על סמך עדותה היחידה של המתלוננת.

13. בנוסף לאמור לעיל, המתלוננת התקשתה מאד לשמור על כללי התנהגות סבירים ובסיסיים בבית המשפט. המתלוננת היתה מוצפת רגשית ונסערת, לא השיבה לשאלות אותן נשאלה, התפלמסה ללא הרף, הרימה את קולה שלא לצורך וצעקה, אף צרחה ממש לעתים. לא ניתן היה למקד את המתלוננת ולגרום לה להשיב לשאלות. בסופו של דבר, נאלצתי לערוך הפסקה בדיון **במהלך החקירה הנגדית** בלית ברירה ועל מנת לאפשר לעדה להירגע ולתובעת להסביר לעדה מה הם כללי ההתנהגות במהלך העדות "כי אנחנו לא מצליחים כרגע לברר את האמת" (עמוד 31).

מדובר בהתנהגות ממנה התרשמתי באופן בלתי אמצעי והיא אף מתועדת בהערות בפרוטוקול המוקלט. ההתנהגות תומכת בטענת ההגנה, כי המתלוננת פגועה וטעונה מהתנהגות הנאשם כלפיה, חשה נבגדת ומרומה ממנו ולא מצליחה

להפריד בין הסכסוך האזרחי והמשבר ביחסים הזוגיים ובין האירוע בגינו נחקרה והנאשם הועמד לדין. אין ספק, כי מעמד העדות גרם למתלוננת סבל רב. התנהגותה של המתלוננת היתה מכמירת לב לעתים, אך בסופו של דבר לא ניתן לבסס עליה ממצאים ברורים, באופן שאינו מותיר ספק בנוגע להתרחשות.

14. נוכח האמור לעיל, למעלה מן הדרוש, אתייחס להלן בקצרה למספר עניינים נוספים שעלו במהלך טיעוני הצדדים:

א. לא מצאתי לייחס לחובת המתלוננת את העובדה, שטענה שלא סיפרה דבר לשוטרת ויקטוריה, וזאת בניגוד לעדות השוטרת. בעניין זה גם המאשימה הסכימה, שעדות המתלוננת אינה משקפת את ההתרחסות לאשורה. בחלוף הזמן, ייתכן שהמתלוננת איננה זוכרת את אופן גילוי או חשיפת הדברים ועל פי תחושתה או זכרונה, לא חשפה את הדברים בפני השוטרת. הדבר אינו בלתי אפשרי ואינו מלמד, כשלעצמו על חוסר מהימנות.

ב. על פי עדות השוטרת ויקטוריה המתלוננת לא סיפרה לשוטרת על האיומים שהשמיע כלפיה הנאשם באירוע אלא רק תיארה את המעשה של "עיקום היד". בעניין זה, עולה כי הדברים נמסרו לראשונה בחקירת המשטרה. אין בפניי הסבר לכך מאחר שכאמור, המתלוננת מכחישה את עצם מסירת הדברים לשוטרת. בסופו של דבר, כאשר המתלוננת החליטה לשפוך את לבה בפני השוטרת היא הרבתה מלל לגבי הרקע לסכסוך בקשר הזוגי, תיארה את מטרת הגעת הנאשם אל הבית (שאינה מוכחשת) ואת התקיפה בכך שעיקם את ידה כשסירבה לחתום על המסמך. אין תיאור של האיומים. בבחינת מהימנות הגרסה **מתוכה** בית המשפט תר אחר אותו אמת - מדוע דבר מסוים סופר ואחר לא? האם ייתכן כי מדובר בהשמטה מקרית, בשכחה או בקושי מיוחד לספר פרט מסוים דווקא. במקרה זה אין בפניי הסבר מניח את הדעת מדו, משהחליטה המתלוננת לתשף את השוטרת באירוע, נמנעה מלספר על מעשה האיומים דווקא.

ג. מעשה התקיפה המיוחס לנאשם הוא ספציפי מאד - מעשה אחד של "עיקום היד". המתלוננת העידה בעניין זה: "והוא הגיע למצב שכביכול הוא הכריח אותי עם העט שאני אכתוב מה שהוא רוצה **וכשלא רציתי הוא עיקם לי את היד עם העט.**" (עמ' 12) בחקירה הנגדית כשנשאלה איך בדיוק הנאשם "הרביץ" לה השיבה: "**הוא סובב לי את היד עם העט** .." (עמ' 30). לכאורה, תיאור זה מקבל חיזוק מעדות השוטרת ויקטוריה ששמעה על הדברים מיד ובסמוך לאירוע: ".. היא אמרה שהוא לא גר שם, שהוא מכריח אותה לרשום דברים שהיא לא רוצה בהסכם ושהוא עיקם לה את היד" (ראה עמ' 39). ראו גם בעדות השוטרת פינטו: "היא אמרה לקח לי את העט, עיקם לי את ידי" (ראה עמ' 56).

אני מסכימה עם ב"כ הנאשם שמדובר בתיאור דל מאד. גם אם המתואר בו עולה מבחינה "פורמאלית" כדי קיום יסודות עבירת התקיפה, על רקע ריבוי הפרטים והמלל בעדות המתלוננת בנוגע לנושאים רבים שאינם קשורים במשפט כלל, דלות התיאור והמלל בנוגע לאירוע הפלילי בגינו זומנה להעיד מותרים את בית המשפט בתחושת אי נוחות. נותר ספק, שלא הוסר, שמא האירוע הספציפי בגינו הועמד הנאשם לדין, לא חצה את רף הפליליות וזאת גם לשיטת המתלוננת.

ד. לא התעלמתי מהראיות הנוגעות להלך רוחה ומצבה הנפשי של המתלוננת בסמוך לאירוע (ראה עמ' 39-40, 44 לעדותה של השוטרת ויקטוריה) ניכר כי המתלוננת הייתה נסערת ואף בכתה ורעדה. אך אין

די בכך במקרה זה: אין מחלוקת בין הצדדים שהתרחש ויכוח בלתי נעים בין השניים עובר להגעת השוטרים. אין מחלוקת, כי בין השניים קיים סכסוך גירושין רווי יצרים וכי המתלוננת פגועה מאד מהתנהגות הנאשם כלפיה. מבוהלת מאוד. עוד אין מחלוקת, שזימון השוטרים למקום נעשה במפתיע על ידי אנשים אחרים. עוד אין מחלוקת, כי המתלוננת סיפרה לשוטרת בפירוט את הרקע לסכסוך הזוגי ופגיעותה הרבה מהנאשם. די בכל אלה כדי להסביר את מצבה הרגשי המתואר ואין אפשרות לקבוע, כי הוא תומך בתלונה על אלימות (מינורית מאד גם לשיטת המאשימה) ואיומים (שכלל לא תוארו בשלב זה).

ה. גרסת הנאשם - הנאשם בעדותו ובהודעתו במשטרה הכחיש את המיוחס לו בכתב האישום. הנאשם אישר, שהגיע לדירת המתלוננת על מנת לנסח הסכם גירושין נוכח מחלוקת בעניינים כספיים. הנאשם טען, שהמתלוננת סירבה לחתום על ההסכם, הרימה את קולה ופרץ ויכוח. הנאשם הכחיש כל התנהגות תוקפנית ומאיימת וטען שרק ביקש מהמתלוננת שתהיה הוגנת כלפיו ותיאר את מאמצי המתלוננת לפגוע בו בהסכם לא הוגן מבחינה כלכלית (עמ' 64-65, 68, 69).

על פי עדות הנאשם, לא היתה כל הצדקה להזמין משטרה לאירוע והעלה השערות שונות מדוע הוזעקה המשטרה למקום (ראה עמ' 68, 79 עד 80).

גם מעדות השוטרת ויקטוריה שצינה שבעת הגעתה לדירה שמעה רשרושים ליד הדלת (ראה עמ' 41), גם השוטר בקר שהיה עימה ציין בעניין זה "...לא ויכוח משמעותי, כאילו קצת צעקות" (ראה עמ' 61).

חרף דברי הנאשם, עיון באמרתו במשטרה ובעדותו בבית המשפט תומכים היטב בתחושת הפגיעות הרבה מצדה של המתלוננת ותחושתה שהנאשם הונה אותה. ראו בפרט בתשובתו בחיוב לשאלה האם הבטיח למתלוננת שיחזור אליה אם רק תחתום על המסמך ודבריו בסוף החקירה שרוצה לחזור אליה, אל מול הכחשתו את הדברים במהלך העדות. אינני מקבלת את הטענה, שהחוקר לא הבין את הנאשם או לא רשם את דבריו כהלכה ואפשרות זו גם לא הוטחה בחוקר.

ו. עדות הבן - בחירתו של הנאשם במקרה זה להביא כעדות מסייעת מטעמו את הבן ל', לא הועילה לו כלל מבחינת תוכנה והותירה רושם רע ותחושת אי נוחות רבה לגבי התנהלותו הכללית של הנאשם, ובאופן התומך בתחושת הפגיעות של המתלוננת וגם בטענתה, כי הנאשם אינו בוחל באמצעים.

הבן שהובא לעדות לא היה נוכח כלל באירוע, והאירוע לגביו העיד בבית המשפט לא יכול היה להתרחש באופן בו תואר, מבחינת לוח הזמנים האובייקטיבי. העד הסתבך בחקירתו הנגדית באי אמירת אמת גם בנוגע לפרטים נוספים. בסופו של דבר העד מסר שהגיע לבית המשפט כדי לדבר "בכללי נגדה". כלומר, נגד אמה שלו. לא מצאתי לנכון לייחס משקל כלשהו לעדות הבן והיא לא תרמה דבר להגנת הנאשם.

פנייתה של המתלוננת אל בנה מחוץ לאולם בית המשפט במהלך ההפסקה היתה בלתי ראויה ועל המתלוננת היה להימנע מכך. אין לי ספק, כי הדבר גרם לבן תחושת אי נוחות רבה. אי נוחות זו נוכחת וקיימת מעצם השימוש בילדים ככלי למריבה בין ההורים, שדומה שאין מחלוקת שעיקר הסכסוך ביניהם הוא במישור האזרחי ולא הפלילי.

ואולם, לא התרשמתי כי הדברים שהעיד בעצמו שהאם אמרה לו, השפיעו בפועל על עדותו ואיני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם, כי משום כך העד התקשה למסור את הדברים שביקש להעיד לגביהם.

ז. בהמשך לאמור לעיל יש להעיר, בנוגע לטענה למחדל חקירה באי חקירת הילדים, כי איני מקבלת את הטענה. מהמסכת הראייתית הכוללת, וגם לגרסת הנאשם, הילדים לא היו עדי ראיה לאירוע הנטען. אכן, מאחר שמדובר באירוע קולני אפשר שמי מהילדים היו יכולים לשפוך אור על הנסיבות שברקע ובכך להועיל במשהו לבירור האמת. איני סבורה שיש לזקוף לחובת הורים את הסתייגותם ממעורבות ילדיהם הקטינים בהליכי חקירה ומשפט פליליים שאינם נוגעים ישירות לילדים. במובן זה, דווקא הנכונות להעמיד ילדים קטינים בחזית המאבק ולחשוף אותם להתנהלות היא שלעיתים מעוררת תמיהה. כך או כך, לא מצאתי כי היה על היחידה החוקרת בנסיבות מקרה זה - לאור מינוריות האירוע, בהינתן שלא היו עדים ישירים לאירוע ולאור התנגדותה המתלוננת, ולכן אין מדובר במחדל חקירה כמשמעו בדין. דהיינו, אי חקירת הילדים לא תביא במקרה זה לקביעת ממצאים לזכות הנאשם.

עם זאת, בסופו של יום, מקום בו התיק מבוסס על עדות יחידה, שלא ניתן לקבוע ממצאים עובדתיים על פיה, ובהיעדר ראיות נוספות, הדבר מוביל לזיכוי מחמת הספק - וכך אני קובעת.

סוף דבר

15. העולה מכל המקובץ הוא, שבמקרה דנא נותר ספק בשאלה אשמתו של הנאשם בעבירות בהן הוא הואשם בכתב האישום. על פי הדין, מספק זה זכאי הנאשם ליהנות, ועל כן דינו הוא לזיכוי.

26 פברואר 2020